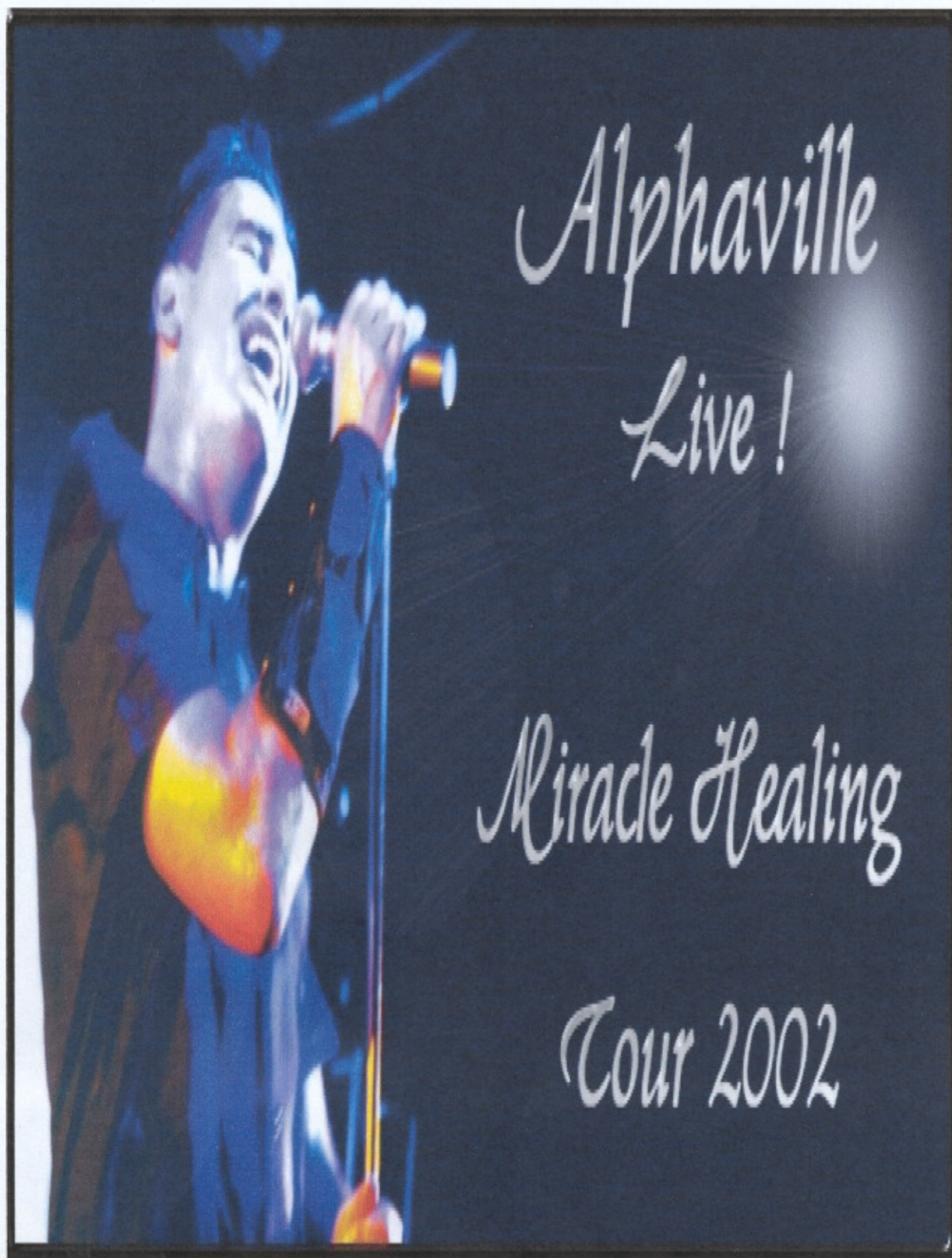

SECRET SPELLS

JUBILEUMI KIADÁS 2002.

BEKÖSZÖNTŐ

Kedves barátaim!

1992 nyarán kezdődött.

Szinte minden időmet lefoglalta a munkám (a zalakarosi gyógyfürdő egyik éttermében dolgoztam) esténként pedig Letenyére rohangáltam, mivel akkoriban a Dél-Dunántúl egyik legnépszerűbb alternatív zenekarában, az Urbi et Orbi-ban doboltam.

Aztán ott volt még a nyakamon a bevonulás ijesztő közeledte. Egy héttel előtte otthagytam a munkám, megvolt a zenekar zajos búcsúkoncertje, én pedig visszavonultam a szobámba a kedvenc lemezeimmal és könyveimmal. Az utolsó „szabad” vasárnapon belehallgattam a Poptarisznyába, amit már régóta mellőztem. Ha akkor is ezt teszem, talán sohasem ismerem meg a Heltai testvéreket, akiknek rövid felhívása hangzott el ebben a műsorban, miszerint Ők megalapították a Blue Sunshine nevezetű fanclubot, és minden AV rajongó jelentkezését szívesen veszik. Döbbenetes volt...

Azóta eltelt tíz év, és sok minden megváltozott. De egy valami megmaradt nekünk. Így hát köszönöm Ákosnak és Csabának az elmúlt nagyszerű tíz évet. Mi sem lehetett szebb ajándék a fanclub 10. születésnapjára, mint az Alphaville áprilisi koncertje. Öt évvel a budapesti, három évvel a győri koncert után ismét hazánkban üdvözölhettük őket.

vafe

A Secret Spells legutóbbi száma 1999 őszén jelent meg a győri koncert kapcsán. Nos nézzük...

MI MINDEN IS TÖRTÉNT AZ ELMÚLT KÉT ÉVBEN?

2000 tavaszán fejeződött be a Dreamscapes Tour. Ennek eredményeként látott napvilágot *júniusban* az első hivatalos koncert album a Stark Naked And Absolutely Live. A lemez három hétig vezette a német alternatív album listát.

Októberben indult útjára a Dreamscapes#9 internetes album. Első dala a Scum Of The Earth volt. Ezt havonta követte újabb dal.

Decemberben jelent meg Bernhard zenekarának, az Atlantic Popes-nak első albuma.

2001 nyarán jelent meg a Forever Young 2001 remixe mindössze 500 példányban.

Szeptemberben még egyszer kihozzák, de már csak a rajongóknak (limited fan edition)

Augusztusban a Dance With Me 2001 is megjelent (Paul van Dyk remix)

Még ugyan ebben a hónapban megújul a teljes AV website, ajándékként pedig letölthető volt a Because Of You live verziója.

Szeptemberben Amerikában kiadják az Alphaville 1999-es Salt Lake City-beli koncertjét DVD-n, később VHS-en. Címe: Little America.

A Forever Pop remix-album *október* végén jelent meg, melyre a zenekar régebbi dalai (az első három albumról) kerültek híres DJ-k által újjávarázsolva.

Novemberben bezárult a kör: ekkor volt letölthető az utolsó dal a DS#9 albumról. (On The Beach)

STARK NAKED AND ABSOLUTELY LIVE

A kilencvenes években a tecno rövid életű irányzatai voltak mérvadóak, s mivel az évtized végére ezek az irányzatok teljesen kifulladásra, a szakma kénytelen volt visszanyúlni előbb a hetvenes, majd a nyolcvanas évek zenei világához. Ennek megfelelően jó néhány zenekart „visszahoztak” régi slágereik felmelegítésével, sőt akadtak olyanok is, akik új lemezeket is készítettek. Örömmre szolgált, hogy az Alphaville esetében ez nem így történt, annál is inkább, mert az AV, igaz kisebb-nagyobb szünetekkel, de folyamatosan jelen volt (és van) a zene világában a mai napig. Nem lett volna tehát sok értelme újjá varázsolni a régi dalaikat, már csak azért sem, mert ezeket a mai napig minden valamire való rádió játssza. Sokkal izgalmasabb és érdekesebb dologgal állt elő a csapat.

Öt éves turnézás után megjelentették első „hivatalos” koncert lemezüket. (Mondom ezt azért, mert 1999-ben már megjelent egy hasonló live album a Dreamscapes antológiában.) S hogy a STARK NAKED AND ABSOLUTELY LIVE nagyszerű ötletnek bizonyult, misem bizonyítja jobban, hogy az album néhány hetes forgalmazás után a német alternatív album listán, az első helyen végzett. Most néhány szó a lemezről.

Mint már mondtam, ez igazából már a második élő lemez a csapat életében. Vannak persze hasonlóságok a két lemez között, de különbségek is bőven. Míg az előző album az 1995-98 között elhangzott koncertek dalaiból válogat (sőt, akad egy '87-ből), az új album kizárólag az 1999-2000. évi koncertekre szorítkozik. Ezen a lemezen az „újabb hullámnak” megfelelően ismét előtérbe kerültek az elektronikus hangszerek, nem úgy mint az előzőn, ahol sokkal több gitárt lehet hallani, az élő dobokról már nem is beszélve. A továbbiakban eltekintenek az első koncert lemezhez való hasonlításától, mert azt talán nem ismeri mindenki, az pedig egyéntől függ, kinek melyik is tetszik jobban.

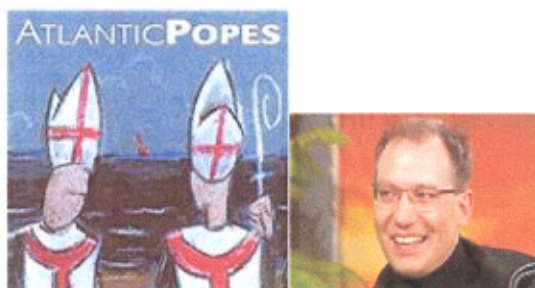
A lemez az egyik AV klasszikussal, a Sounds like a melody-val kezdődik. Nem véletlenül. Hatalmas energia árad belőle, gondolok itt Marian előadására, amit én már egy kicsit túlzónak is érzek. Mindez persze csak megszokás kérdése. A Guardian angel-t nagyon szeretem, annál is inkább, mert a Salvation-ról ezt annyira nem kedveltem. Marian kitartott hangjaira különösen érdemes odafigyelni. Nagy meglepetés volt a Cosmopolitician, annál is inkább, mert ez a dal

Marian második albumán szerepel. Ez az egyik kedvencem, és ez azért is érdekes, mert nem szerettem soha ezt a dalt, ez a változat pedig roppant izgalmasan hangzik. A Victory hasonló verzióban szerepel, mint az antológia négyen, azzal a különbséggel, hogy egy nagyszerű vokállal kíséri Martin. A Monkey egy másik kedvencem, annál is inkább, mert ez egy roppant egyszerű dal.

Csupán az ötletes hangszerelése emelte ki a tucat dalok tömegéből itt is, és már a Salvation-on is. A gitárjáték a U2-ra emlékeztet (ez vonatkozik a többi dalra is), de mindent összevéve nagyszerű a hangulata. A New Horizons-t én le hagytam volna erről a lemeztől (sőt már az előzőről is) jóllehet tudom, mennyire fontos dal ez a zenekarnak. A Wishful egy nagyon erős dal ebben a verzióban is, sajnáltam is 1997-ben, hogy nem lett igazán sikeres, pedig megérdemelte volna. Ebben a változatban az tetszik leginkább, hogy a dal különböző verzióiból „rakták össze”. A másik: amikor Marian beleüvölt a mikrofonba, az egyik legjobb pillanata a lemeznek. Óriási. A Jerusalem már kevésbé. Ez az egyik olyan dal (a másik a Japan), amelynek a Dreamscapes-live verziója sokkal jobban tetszik. Nem is értem mért keverték vissza ennyire ezt a két dal. A Flame ugyan olyan kedves dal, mint volt már korábban is, Marian nagyon szépen énekl. Mondom ezt azért, mert roppant nehéz technikailag elénekelni, s bizony hallottam már kevésbé jól sikerült verzióit (ld. Pozsony, 1997). A Japan is csalódás volt, mint már mondtam, mert amennyire kidolgozták a koncert verziót az elmúlt évek alatt, ez a változat inkább visszafejlődést mutat. Persze, lehet hogy az eredetire jobban hasonlít így és arra gondoltam, talán ez is volt a cél. Mint ahogy a Forever Young új koncert verziója is jobban hasonlít az eredetire, de nagy örömmre szolgált, hogy benne hagyták Martin nagyszerű zongora szólóját. Arról már nem is beszélve, hogy visszakerültek a dalba a fanfáros és a harangjátékos részek. A lemez zárásaként pedig telitalálat az Apollo (már a Prostin is az volt). Hatalmas energiával, felpörögve zárja az albumot. Illetve mégsem zárja, mert a dal lecsengése után nem ér véget a koncert. Ugyan ebben a track-ben kettő perces csend után meghallgathatjuk még a Dance with me egy óriási, unplugged, lassú változatát. Ez a rejtett track nagy meglepetés volt, hiszen teljesen véletlenül jöttem rá, hogy ez a dal még hátra van, s gondolom mások is így lehettek ezzel.

Összességében, egy nagyszerű albumot hozott össze az Alphaville.

Kíváncsian várom a folytatást. Ha idén már nem is, jövőre remélhetőleg az új albumukat is meghallgathatjuk.

AtlanticPopes

Avagy az óceántól a pápákig..., vagy mi van?

Nem igazán tudom mire vélni a névválasztást, de nehéz nem elfogultnak lenni, amikor az AtlanticPopes bemutatkozó lemezéről írok, hiszen a „virtuális project” mögött nem más, mint Bernhard Lloyd, az Alphaville oszlopos tagja áll. Az atlantic gondolom az óceánra utal, hiszen Bernd kedvence Dél-Franciaország, és nagyon sok dal született már ott. És hogy ehhez hogy jön a popes?

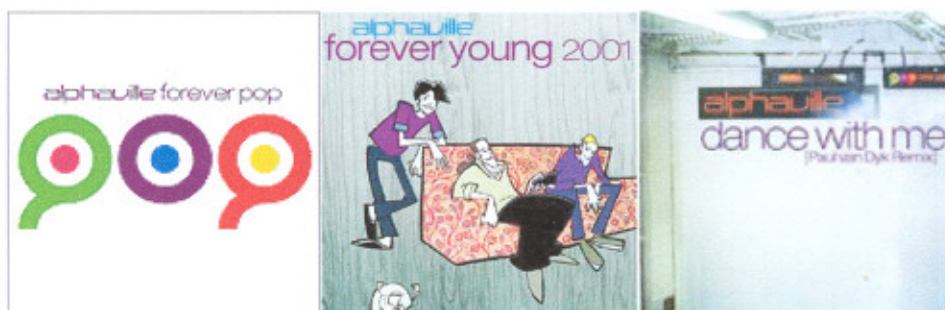
A 2000 decemberében megjelent korongon 14 dal szerepel, ebből kettő angol és francia szöveggel is hallható (*ice, love*). A zene természetesen nem lehet más, mint szintipop tánczenébe hajló elemekkel. Egy kicsit tartottam ettől a lemeztől, ugyanis el nem tudtam képzelni, mire is számítsak. Csalódnom szerencsére nem kellett, leszámítva azt, hogy a 12 dalból Lloyd mester csak hármat jegyez, mint szerző (*world, freedom, that's all*) jöllehet az összes dal kivitelezése a hangszereléstől a keverésig az ő érdeme. Az igazi meglepetés azonban az énekes, Max Holler volt. Elképedtem, amikor meghallottam a hangját, mert rögtön Jim Morrison jutott eszembe, akit amúgy is nagyon szeretek. Néhány dal pedig akár a Doors dala is lehetne (a *skin* a „riders on the storm”-ot idézi hangulatában és dallamvezetésében, de hasonló doors-os handulat árad a *living*-ből is.) Ami pedig a zenét illeti: némelyik dalban, természetesen kísért az alphavilles hangzás. Gondolok itt olyan elemekre, amelyek hallhatók már korábbi AV nótákban is. Itt van mindjárt a *games*, amely a „spirit of the age” hangulatát idézi, vagy a *dogs*, amely egy az egyben a „romeos” teknopella mixére emlékeztet. És ott van még a *flying* amely nagyon „fools”-os lett, gondolok a berlin remixére, (elvégre azt is Bernd csinálta) de felfedeztem elemeket a „kinetic 1”-ből is. A *land* és a *love* is érdekes,

hiszen a 80-as évek diszkó zenéi jutnak eszembe róla: hasonló zenéket Fancy és Divine csinált anno. Esett már szó arról, hogy Bernd csupán három dal szerzője: rögtön a nyitó nótá a *world*, telitalálat, egy klassz talpalávaló, olyan finom harmóniákkal és hangzással, amely mindig az „iron john”-t jutatja eszembe. A *freedom* érdekes dal, annál is inkább, mert Holler inkább mondja a verzéket, mintsem énekl, és ezzel ellentétben egy szép, klasszikus aláfestés hallható a refrén alatt. És persze itt van még a *that's all*, amely ismerős volt, hiszen az Alphaville dreamscapes #7 lemezén hallható az eredeti, instrumentális verziója. Így énekkel kiegészülve egészen más lett a dal karaktere, nem is igazán tetszik. Ami pedig a legjobb dalokat illeti, meg kell említenem az *ice* című alkotást, amely bátran állíthatom, hogy a cd legjobb dala. Szerintem, ha kislemre kerülne és kapna egy kis reklámot, alaposan felkavarná az alternatív listákat. No de ennek nagyon kevés a valószínűsége.

Ami pedig a szövegeket illeti: nagyon egyszerű, tartalmas versek ezek. Úgy különösképpen nem is mélyültem bele, de elolvasásuk után felfigyeltem a *flying* kettő sorára, amelyhez hasonló lehet hallani két Alphaville dalban: „in a land of make believe” (mysteries of love) és „a point of no return” (point of know return). Érdekes.

Mindent összevetve, egy klassz lemezt hozott össze Bernhard. Sajnos, nem tudom, hogy a következő AV albumon, milyen zenéket hallhatunk majd, mindenesetre a dreamscapes #9 eddigi dalaira nem a szintipop a legjellemzőbb.

Lábjegyzetként álljon itt annyi, hogy az egykori AV tag, Frank Mertens is előrukkolt egy Maelstrom nevezetű projekttel, de eddig nem sikerült semmilyen hangzó anyagot beszerezni tőlük. Mindenesetre arra is nagyon kíváncsi lennék. vf.

FOREVER POP

avagy, alphaville forever

Jó idők járnak ránk. Azt hiszem mindannyiunknak kapóra jött, hogy ismét divat lett a 80-as évek. Bár amikor a koncertlemez megjelent, örültem, hogy az AV másképp közelíti meg ezt a dolgot. Aztán be kellett látnunk, hogy ők sem kerülhették el, hogy kiadjanak egy remix-albumot. Persze ezt már egy cseppet se bánom, hallva az eredményt.

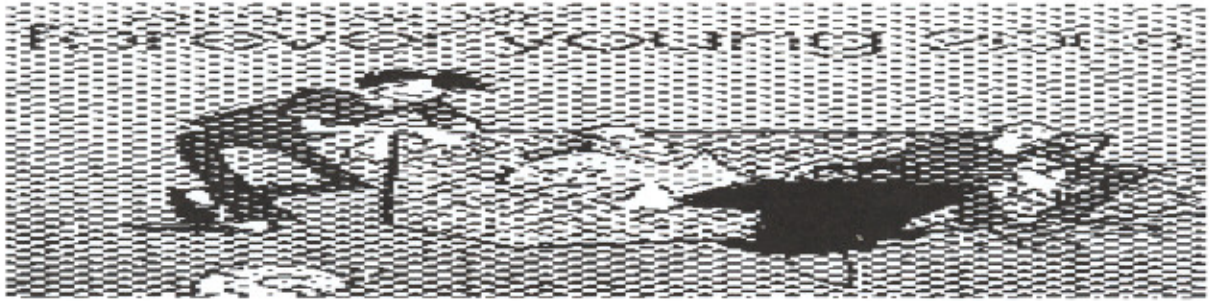
Az album első „hírnöke” a Forever Young 2001 maxi volt, amelyet nagyon kevés példányban – promóciós célokból adtak ki. Később a rajongók megkaphatták ennek a speciális (limited fan edition) változatát. A remixet egyébként a három angol embert takaró f.a.f. projekt készítette. A dalhoz készült egy mókás és igazán kedves rajzfilm videó, amely számos utalást tartalmaz korábbi AV szövegekre.

A Dance With Me remix változatáról is kell ejteni néhány szót, annál is inkább, mert ez a dal megjelent Paul van Dyk „Pop 2001” című lemezén is, és bizony a két verzió némileg különbözik egymástól, mind ami az éneket, mind pedig ami a dal szerkezetét illeti.

És akkor maga az album: mindegyik dalt egy híres DJ mixelte újra. Nem térek ki a dalokra, hiszen a maga nemében mindegyik nagyszerűre sikeredett. A legjobbak mégis talán a Jerusalem és a Summer In Berlin mixei lettek, hiszen egy egészen más karaktert kaptak a nóták. A legkevésbé a Jet Set-et szeretem új köntösében, de kellemes meglepetést okozott az Eiffel 65 is a Big In Japan újragondolásával.

Azt hiszem sikerült igazi meglepetést szerezni ezzel a koronggal mind az Alphaville, mind pedig a remix rajongóknak egyaránt. Most már tudjuk, hogyan kell szólítaniuk a régi nótáknak 2001-ben. Már csak arra várunk, hogyan fognak szólítani az új dalok a remélhetőleg idén megjelenő új AV albumon.

va.fe.

„the music's for the sad men”

N A G Y Í T Ó

ALATT A *FOREVER YOUNG 2001* VIDEÓJA

Az Alphaville pályafutását ismerve igazán meglepődtem, amikor megtudtam, hogy a *Forever Young 2001*-es verziójához videó is forgalomba kerül. Mondom ezt azért, mert emlékezetes videót utoljára 1994-ben, Mexikóban forgattak a *Fools* kislemezükhöz. Sajnos a *Soul Messiah*-hoz készült videót (US, 1999) a mai napig nem sikerült megszereznem, mint ahogy a *Little America* koncert videót sem (US, 2001).

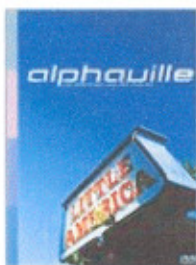
Így hát nekem, és a hozzám hasonlóknak maradt vigasztalásként az új FY, és annak új klipje.

A kor szelleméhez igazodva, vagy inkább a divatot követve, egy animációs rajzfilm videót kaptunk, amely egy picit mókásra, ugyanakkor elég tartalmasra is sikeredett, hiszen számtalan – az Alphaville pályafutására és dalaik szövegeire utaló képpel és figurával találkozunk. Mindezek elég sok hangeffekttel dúsítva, melyek egy kicsit zavarnak is, mert elég hangosra sikeredtek.

A videóban a zenekar tagjai egy kalandos utazásban vesznek részt (a Beatles sárga tengeralattjárójával) mindezt úgy, hogy egy kutya irányítja őket egy tv távirányítóval, ugrándozva a különböző helyszínek között. Találkoznak a korábbi dalaikban szereplő figurákkal, mintegy felidézve és összefoglalva az elmúlt két évtized fontosabb fejezeteit.

W A N T E D

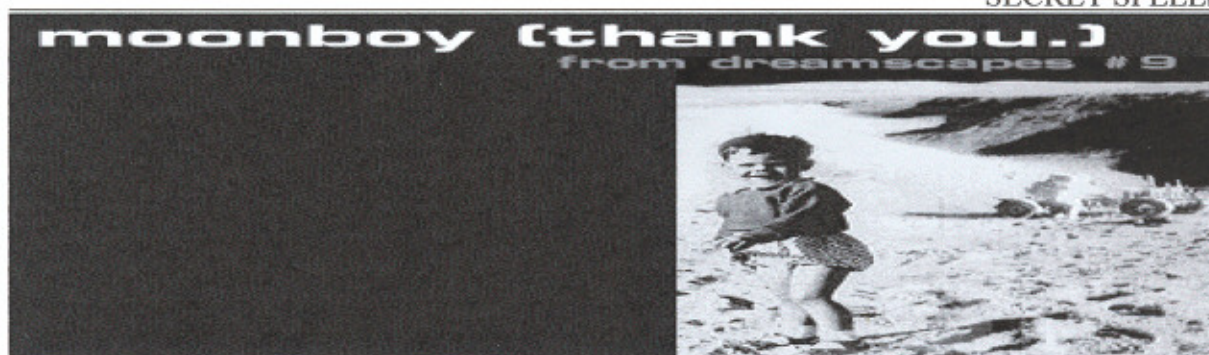
AVAGY, NAGYON KELLENE....!

LITTLE AMERICA – ALPHAVILLE LIVE DVD – 1999 SALT LAKE CITY, UTAH, USA (2001. SZEPTEMBER)

SOUL MESSIAH – VIDEÓ – 1999-BEN VETTÉK FEL, SALT LAKE CITY-BEN, EGY SZÁLLODAI SZOBÁBAN ILLETVE A KONCERT RÉSZLETEK KÁTHATÓK BENNE.

„I DON'T KNOW WHERE YOU ARE NOW – WE SHARED A DREAM OF BEING TOGETHER”

dreamscapes#9. websitestory.

„Nagyszerű dolog most AV rajongónak lenni” volt olvasható a neten, (a *zoo* című dal kapcsán írta valaki) s bizony így volt ez. Nem mindennapi dolog egy zenekartól, hogy a világhálón tesz közre új, eddig még sehol nem hallott demókat, dalötleteket.

A 2000 októberében induló projekt első darabja a *scum of the earth* volt. Egy döbbenetes dal. Minthogy, az azt követő dalok is: a *moongirl* szerintem a lemez egyik legszebb dala. Azért is kedvesebb ez nekem mindegyiknél, mert épp akkor született Luca lányom, amikor ez a dal volt letölthető. Mindig, amikor olvasom a szövegét, úgy érzem, ezt a dalt talán a kislányának írta Marian. A *moonboy* volt a másik „altatója” a kislányomnak. Tündéri. Akkor úgy éreztem, ha most itt befejezték volna a projektet, már bőven megérte.

A lendületesebb dalok következtek ezután: *see me thru, those wonderfull things, upside down* - nem éppen az Alphaville-re jellemző nóták ezek. Aztán ott volt még a *shadows she said, a new light*, ez utóbbi a különös szitár betéttel, amit a mai napig nem tudok hova tenni.

Az egész anyagot nézve, a lírai dalok dominálnak. És nem is akármilyenek! Kezdődött a sor mindjárt az *and as for love*-val, és követték olyan gyöngyszemek, mint a *the parallel girlz, a first monday*, vagy a *miracle healing*.

Amikor a *zoo* felkerült a „lemezre”, végre fellélegezhettünk. Egy tipikus AV dal. Már nagyon hiányzott egy ilyen az eddigiek közül. Szerintem ez volt a csúcsa ennek a vállalkozásnak, bár az utolsó dal még hátravolt. Az *on the beach* ledöbbsentett. Egy monumentális remekmű. Nem tudtam sokáig, mi is akar lenni. Mindig a *montego bay* jut róla eszembe. Mintha annak lenne a befejezett változata.

A 14 dal ebben a formában nem lesz kapható sehol, ám tervezik kiadását további dalokkal bővítve 2002-ben.

the future is bright!

vafe

DREAMSCAPES - ahogy én megéltem...

1984 nyarán éjjel-nappal a rádiós magnóm mellett üldögéltem, vagy éppen táncoltam. 12 éves voltam, s akkoriban leginkább még az olasz zenék érdekeltek (olyanok, mint a Riccie e poveri és hasonlóak). Szóval, a legtöbb időmet a magnó mellett töltöttem (ez egy Europa star nevű készülék volt, melyet 1983 karácsonyán kaptam) és dalokat gyűjtöttem különböző rádióműsorokból. Nagyon szerettem Komjáthy György műsorait, aztán ott volt még a Poptarisznya, és a hétfői Kettőtől-ötig. Nagyon sok kazettám telt meg különböző zenékkel, s ahogy vissza-visszahallgattam őket, felfedeztem magamnak egy rohadt jó számot, amelyet az „Alfavill” játszott, a dal címe pedig „*úgy hangzik, mint egy dallam*” volt. Nagyon megszerettem, és elkezdtem kutatni a zenekar után. Néhány nappal később már a tv-ben is láttam az együttest, egy kíváncsi műsorban az „örökké fiatal” című dalt játszották. Olyan lázban égtem, hogy ezt már meg kellett osztanom a szomszéd lánnyal, akivel sokáig azonos hullámhosszon mozogtunk a zenék világában. Nagy örömmel újságoltam: - Képzeld, láttam egy szuper együttest a tv-ben! „Alfavill” a nevük (ekkor még nem tudtam, hogyan kell írni), és négyen vannak! (mondtam ezt azért, mert ugyan 3 embert láttam a felvételen, de a dobost nem mutatták ??) - Csak hárman vannak, válaszolt higgadtan és elém dobta a Világ Ifjúsága egy korábbi számát. Volt egy fotó és egy rövid írás a zenekarról „Közkívánatra Alphaville” címmel. Néhány nap múlva már egy poszterem is volt, ez is a Világ Ifjúsága egy újabb számából. Ez volt az első kettő darabja az AV gyűjteményemnek... És aztán szépen gyarapodott a dalok listája is, szerencsére a rádióban az első album minden dalát játszották, 2-3 kivételével. Az „egy szerelmi győzelem” volt a kedvencem, de például a „magok” című dalt is lehetett többször hallani, ami azért volt érdekes, mert ez az „ez nagy dolog Japánban” kislemez b oldala volt, mint tudtam meg utólag. Mindezek ellenére az első nagylemezüket csak 1985 őszén tudtam megszerezni, méghozzá az általános iskola könyvtárában volt meg, és a könyvtáros másolta át nekem kazettára. Ezt a kazettát a mai napig őrzöm (és azóta az összest). És hát '84 szilvesztere is nagyszerű volt, hiszen a Peter's Pop Show-ban a két nagy sikerrel szerepeltek a tévében. Az „örökké fiatal” ugyanezen verzióját még egyszer láttam januárban Módos Péter nagyszerű műsorában, a Pulzusban.

Aztán 1985-ben nekem is át kellett élnem a tagcserét, amely nagyon rosszul érintett, mert Frank volt a kedvencem. Úgy május körül tudtam csak meg, mert az alfás barátaim egy budapesti kirándulás után már új felállású jelvényekkel tértek haza, és egyikőnk sem tudta mire vélni azt a hosszú hajú fickót Mertens helyett. A kedvenc újságunkból értesültem ismét, hiszen a VI egy tavaszi számában bukkantunk a „Tagcsere az Alphaville-nél” cikkre. Döbbenet volt... A másik pedig a kirobbanó Modern Talking láz volt. Utáltam is nagyon, mert egy csomó barátom „ejtette” az AV-t miattuk. Az MT láz másfél év után elmúlt a zenekarral együtt, az AV meg/maradt, a mai napig, legalábbis nekem. Visszatérve '85 májusához: az egyik vasárnap felejthetetlen maradt. Emlékszem, az iskolai néptánc csoporttal fellépésünk volt délután. Még izgatottabbá az tette ezt a napot, hogy a délelőtti Zenebutik az „*úgy hangzik, mint egy dallam*” dalukkal kezdődött, annak is a nagyszerű garage work változatával, mint tudtam meg később. Óriási hatással volt rám. Nagyon tetszett, ahogy Frank és Bernd „versenyeztek” hangszereik mögött, Bernd hátra-hátra nézve Frankra. Emlékezetes volt még, amikor is Marian a szóló utáni refrént egy telefonkagylóba énekelte. Mozgása (ami talán a táncra akart hasonlítani) pedig már ekkor botrányos volt... Mindenesetre, csak 10 évvel később sikerült megszerezni ezt a videót is, hiába ismételték meg az adást a következő héten (ekkor is néztem), akkoriban szinte senkinek nem volt még videomagnója, színes tv is alig. Azt hiszem, ekkor vált teljessé a zenekar és a szintetizátorok iránti rajongásom. Csakhogy, az első szintimre és a zenekarral való találkozásra még tíz évet várnom kellett...

1986 is érdekes volt. Kezdődött mindjárt azzal, hogy sikerült megszereznem a zenekar autogram címét, s lázas levélírással kezdtem. Majd édesanyám barátnője lefordította németre a levelet. Egy hónap múlva jött a válasz egy nagyszerű autogram kártyával. A zenekar a *jet setes* szerelésben, hát baromira tetszett. El is indítottam a suliban egyféle inváziót ezzel kapcsolatban. Sokan írtak, s kaptak választ. (A döbbenet akkor következett be, amikor az egyik csaj már egy újabb képet kapott. Közben ugyanis megjelent a második lemez, és új kártyát küldtek hozzá. Az is baromi jó kép volt, tetszett nagyon az új szerelésük (azokra a hosszú kabátokra, vagy inkább köpenyekre gondolok.) Aztán a Poptarisznyából értesültem arról, hogy az AV pereskedik a lemeztársaságával, azért késik annyit a második albumuk. Rohadt dühös voltam. Képzeld el, az MT már a negyedik lemeznél tartott, az AV-nak meg nem akarták kiadni az új lemezét, jogi és pénzügyi viták miatt. Ha jól tudom, el is vesztették a pert. A guta majd megütött.

Végül is, áprilisban megjelenhetett a *„táncolj velem”* kislemez. Sosem felejttem el azt a vasárnap délutánt: a Poptarisznyában 3x ment le az új dal, ráadásul úgy, hogy harmadszor a maxi verzió! Gondolhatod, másnap ujjongtunk a suliban! Mindenki az új dalról áradozott... Vezette is sokáig a Pop Tari Top listát (ez a Poptarisznya slágerlistája volt, és talán még ma is létezik), ráadásul az év végi összesítést is megnyerte. 1987 első hajnalán is ott kupurogtam a rádióm mellett, és végighallgattam a slágerlistát, megérte. A B. Tóthot meg a fene ette biztos, amiért az AV nyert. Nagyon haragudtam rá meg a műsorára. Ugyanis amikor a Hegedűs Laci mesélt a zenekar peres ügyeiről, ő egyszerűen kijelentette, hogy nem sajnálja őket, meg hogy mennyire utálja az Alphaville-t. A seggfej.

Na de ne mennünk előre ennyit. Az *„Utópiai délutánok”* végül is júniusban megjelent, szeptemberben pedig fel is tudtam venni, mert Komjáthy néhány dal kivételével lejátszotta a lemezt a Töltsön egy órát kedvenceivel! című műsorában. Néhány hét múlva pedig kisebb csúcs született a kíváncságműsorában: közel ötvenen kérték a *„vörös rózsza”* című dalt az új lemezeiről... döbbenetes volt... A VI is lehozott egy cikket a nyáron *„Aki 25 kilót éhezett”* címmel, de sehogy sem fért a fejembe, vajon most igaz lehet ez a történet is? A mai napig sem tudom, igaz-e, a *„táncolj velem”* videóját elnézve, lehetett benne valami. Emlékszem, az *„univerzális apuci”* és a *„fantasztikus álom”* dalok is nagyon népszerűek voltak, utána pedig a *„szenzációk”* című dal következett, de az már 1987-ben történt.

Nem tudom miért, de az Utópia lemezeiről, párhuzamosan kettő dalt másoltak kislemezeire még 1986 decemberében. Az egyik a *„Jeruzsálem”*, a másik pedig a *„szenzációk”* volt. Ez utóbbi csak Svájc, Franciaország és Spanyolországban jelent meg. És érdekes módon itthon is ezt játszotta a B. Tóth a Poptarisznyában, és nagyon népszerű is volt a slágerlistáján. Nem úgy az azt követő dal, a *„vörös rózsza”*, melynek a videóját Pesten forgatták. Ezzel kapcsolatban is volt egy élményem: az a februári szombat este nem úgy alakult, mint általában, mert nem mentem moziba. Épp a fürdőkádban lubickoltam, amikor a testvérem kiabált a tv elől: - Feri, gyere gyorsan, az Alphaville van a tévében! Magamra kaptam egy törölközőt, és rohantam kifelé. A Híradó végén beszéltek róluk, arról, hogy inkognitóban tartózkodnak Budapesten, és hogy itt forgatják legújabb klipjüket, melyből egy rövid részletet is mutattak. Az a rész maradt meg bennem, amikor Marian két fülére szegeződnek a trombiták. Hát mit ne mondjak, elázott a szőnyeg, mire felfogtam, miről is van szó. Tök jó volt, ennél már csak az volt jobb, hogy az egész klippet csak hét évvel később, 1994-ben sikerült megszerezni.... Visszatérve '86 végéhez: a *„Jeruzsálem”* kislemez megjelenésével az AV a *„fekete sereg”* tagjaivá vált, hiszen ettől a lemeztől kezdve, ők is fekete cuccokban jelentek meg, ami később, persze rám is hatással volt (szüleim és a környezetem legnagyobb öröme, akik képtelenek voltak megérteni, hogy egy 17 éves fiúnak, miért kell fekete cuccokban mászkálni).

1987-ben már odáig fajult a rajongásom, hogy elfelejtettem felkészülni az iskolai óráimra. Volt hogy be sem mentem a suliba, inkább otthon magnóztam. Ennek az lett a következménye, hogy édesanyám elárta a magnót előlem. Persze ez nem tartott sokáig, mert sikerült magam hamar összeszedni.

Aztán kínosan hosszú szünet következett, hiszen 1987 tavaszától 1989 márciusáig semmit sem lehetett hallani a zenekarról. Ez idő alatt, 1988 elején egy barátommal írtunk a Reggeli csúcs szerkesztőségébe egy levelet (ez egy nagyszerű reggeli műsor volt a Magyar Rádióban), miszerint mi, AV rajongókkal szeretnénk levelezni. Valahogy így indult az első nem hivatalos AV fanclub Magyarországon. Talán tízen jelentkeztek, levelezgettünk is velük sokáig, ekkor szereztünk be egy csomó olyan anyagot, ami még hiányzott a gyűjteményünkől (képek, cikkek, kislemezek b oldalai, az addig megjelent dalok mixei, stb.) Szóval volt mivel foglalkozni, annak ellenére, hogy a zenekarral viszont már senki sem foglalkozott. A középiskolában is kiröhögtek az osztálytársaim, mondván, hol van már az Alphaville...

1989 májusában megmozdult valami: egyik hétfő reggel azzal fogadott a padtársam, hogy hallottam-e az új AV kislemezt, amelynek valami „Rómeók” a címe. Teljesen ledöbbsentem, annyira érthetetlen volt számomra, miért nem hallgattam meg épp azt a Vasárnapi koktélt. Kérdeztem a haveromat, milyen az új dal + hogy felvette-e, de azt mondta, lekapcsolta a magnót néhány másodperc után, olyan irdatlan csörömpölés az egész. Gondoltam, ez jól kezdődik. Néhány napon belül, rengetegen megkerestek az új dal kapcsán, de senkinek nem tudtam segíteni, mert nekem sem volt meg. Csak jó néhány nap múlva tudtam felvenni, amikor is elkezdtek játszani a rádióban. Emlékszem, akkor még a Danubius Rádió német nyelvű volt, és abban hallgattam mindig a slágerlistát, ott is sokszor lement. Nagyon szokatlan volt ez a dal, de mire „a lélegzetelállító kékség” című albumhoz hozzájutottam, egészen megszerettem a kemény gitáralap és szóló ellenére. Ekkor még nem gondoltam volna, hogy az AV ennyire fogékony a keményebb zenék iránt, mint derült ki később, évek elteltével. A harmadik album igazi meglepetés volt, hiszen zenei világában nem hasonlított az első kettőre. S ugyan még kettő dal megjelent kislemezen („nyári eső” és „a szerelem rejtelvei”) ennek ellenére nem igazán váltott ki különösebb visszhangot ez az album. A rádiók is a lendületes és vidám „Ariana” című dalt játszották. Pedig mindent összevetve, talán ezt az albumot szeretem a leginkább a mai napig is. Nem véletlenül írta annak idején egy kritikusuk, hogy ez a lemez „a hallgatás zenéje”. Az albumhoz pedig készült egy film is „dallamok” címmel, melyet 1990 elejétől lehetett kapni videokazettán, sőt a zenekar egy turné keretében is bemutatta azt Németország nagyobb városaiban. Nekem pedig csak 1991 karácsonyára sikerült megszereznem ezt a filmet, a családom német barátai hoztak egy példányt belőle. Ez az eredeti példány azóta is a gyűjteményem egyik féltve őrzött darabja.

Azt hiszem ekkor, a 90-es évek hajnalán következett egy törés az AV életében, hiszen sok éves hallgatás után, csak 1994-ben adtak ki új lemezt. Persze közben azért történtek dolgok...

Miután 1991 szinte teljesen AV mentes volt, 1992 elején ismét megmozdult valami. Egészen véletlenül kapcsoltam be a rádiót azon a márciusi vasárnapon. Mondhatnám, leszokóban voltam a Poptarisznyáról. S mit ad Isten, a B. Tóth a „japan” 92-es, egyik új mixével indított. Néhány nap múlva pedig már a kezemből tarthattam az új albumot, ami az „első aratás 1984-92” címet kapta.

Azokban az időkben, bizony ez a válogatás lemez is sokat jelentett nekem, s talán ezzel mások is így lehettek. Mondom ezt azért, mert szinte semmilyen infóhoz nem lehetett hozzájutni a zenekart illetően: dolgoznak, vagy feloszlanak, folytatják, vagy abbahagyják. Az aggodalmat az is fokozta, hogy beharangozták Marian első szóló albumát. Az ezt megelőző kislemez meg is jelent valamikor júniusban, az album meg augusztusban. De hogy ezeket megszerezsem, már nem volt időm, mert nyakamon volt a bevonulás. Abban az évben még egyszer (és utoljára) belehallgattam a Poptarisznyába, mielőtt elmentem katonának. Mit ad Isten, ismét volt egy bejelentés AV ügyben: két pesti srác arra kérte az AV rajongókat, írjanak nekik, mert ők megalapították a *Blue Sunshine* levelező fanclubot. Ledöbbsentem. Vannak még olyan emberek Magyarországon, akik ilyenre adják a fejüket? Mindenesetre rögtön reagáltam a vasárnap elhangzott felhívásra, mert az idő sürgetett: csütörtökön vonulnom kell. *Heltai Ákos és Csaba* válaszelevele már Szombathelyen ért utol. Egy érdekes fejezet kezdődött: végre ismét olyan barátokra leltem, akik szeretik az Alphaville-t.

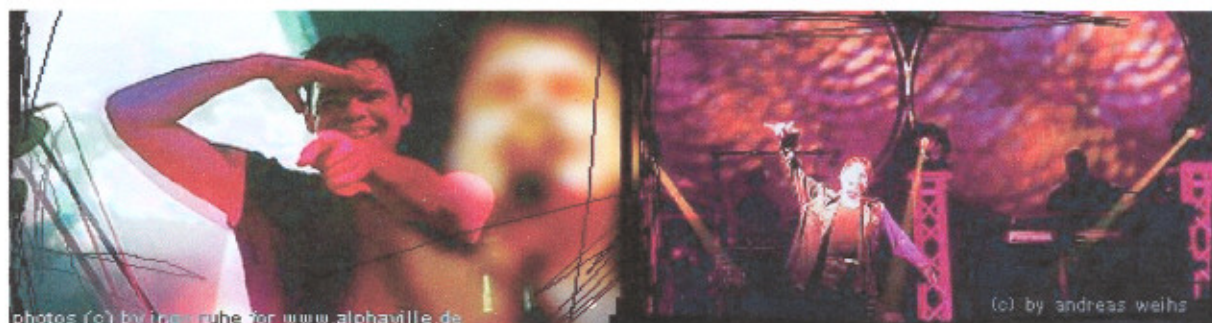
Amúgy nagyon jókor jött a fanclub, mert volt mivel lefoglalnom magam az amúgy is unalmasnak mondható katonaidő alatt. Lázás levelezésbe kezdtünk, anyagokat cseréltünk, cikkeket írtam a fanclub nagyszerű fanzinjába a *Secret Spells*-be.

ALPHAVILLE

HISTORY

Ezen az őszön elindult útjára a berlini fanclub is, melynek szintén tagja lettem, borsos ára ellenére. Igazából nem sok mindent nyújtottak, de a *Moonpaper* újságok minden pénzt megérték nekem. 1992-től 1995-ig működött a dolog, '96-ban már csak néhány *Moonletter* jelent meg. Aztán már az Internet következett... A négy év alatt három emlékezetes kiadványhoz jutottam: egy színes diszkográfia album három poszterrel, a *History* kazetta és a *Navigator room* poszter. Apropos, *History* kazetta! 1993-ban ez volt a berlini fanclub meglepetés ajándéka, amely tényleg meglepetés volt, a maga nemében, hisz nem igazán jellemző a zenekarok körében, hogy közreadják demo felvételeiket, ritkaságaikat. Nos, az AV ezt tette, mintegy előleg vagy előzetes az 5 évvel később megjelenő antológiából. Azóta már a *History*-t sikerült cd-re íratnom, így teljes az albumok listája.

1994 is izgalmasan alakult. Valamikor júliusban néhány Alphavilles barátommal együtt töltöttünk egy hetet *Bükkszéken*. Beugrottunk Egerbe is, ahol Csabával az egyik könyvesbolt hírlapjai között nézelődtünk, és ezek között bukkantunk az új AV kislemez hírére. Eufórikus hangulatban teltek nyaralásunk utolsó napjai és már alig vártuk, hogy kezünkben tarthassuk az új maxit. Hazatérésünk után Ákosék rögtön rohángálni kezdtek a lemez után, s hamarosan sikerrel is jártak. A „*bolondok*” című új dal lenyűgöző volt. Gondolj csak bele! Öt év után végre új dala volt az AV-nak! Ami pedig az új „*kurva*” című albumot illeti, stílszerűen a keszthelyi sétálóutcán bukkantam rá, egy szeptember délután. Először, ahogy végiglapozgattam a lemeztartót, elsiklottam felette, mert azt hittem hirtelen ránézve, hogy a kislemezt látom. De egy pillanat alatt végigfutott bennem, hogy az mégsem az a borító. Lélekszakadva rohantam be az üzletbe, követelve, hogy azonnal vegyék ki nekem azt a lemezt. Az eladó próbált beszélgetni velem - hogy milyen jó ez a lemez, és hogy a fickó hangja olyan, mintha Bowie-t hallaná némelyik dalban - de igazából nem tudtam ráfigyelni, mert a dalokba hallgattam bele. Nem is bírtam kívánni, hogy minden dal sorra kerüljön, hanem gyorsan hazafelé vettem az irányt... Napokig elvoltam az új lemezzel, nagyon tetszett és a mai napig nagyon szeretem. Valami különös véletlen folytán megéreztem, hogy „*a lehetetlen álom*” lett a második kislemez, melyet egy német barátomtól kaptam meg decemberben.

És már nyakunkon volt 1995, mely igazi fordulatot hozott a zenekar életében: több mint tíz év után elkezdtek turnézni. Azt is csak egészen véletlenül tudtam meg, mivel leveleztem akkoriban egy német sráccal és ő írt nekem egy bizonyos *magdeburgi* koncertről. Valamikor júliusban volt a koncert, melyre a Heltai barátaim elmentek és sajnos engem itthon kellett hogy hagyjanak, mivel épp akkortájt volt a testvérem esküvője. A pláne az volt az egészben, hogy a koncert nem is *Magdeburgban*, hanem *Lipcsében* volt. De erről úgy igazán közelebbit a barátaim tudnának mesélni.

Örültem, hogy turnézik a zenekar, ugyan Németországon kívül nem nagyon fordultak elő, de legalább elkezdték sok éves ígéretes és halasztgatás után. Jobban mondva, csak Marian képviselte az AV-t igazából, mert vendégzenészekkel kiegészülve adta elő az együttes dalait. Ricky és Bernhard nem voltak elragadtatva, az ötlettől, hogy turnézni kellene, ők inkább maradtak a stúdióban és elkezdtek dolgozni az új albumon. (Bár Bernd, jó néhány koncerten ott lesz az elkövetkezendőkben)

Így tehát az *Alphaville Live Band* Londonban állt össze, Marian és *Martin Lister* vezetésével, többnyire angol zenészekkel, akik cserélődtek az évek múlásával.

Persze nagyon kíváncsi voltam, hogyan is szólhat a zenekar élőben, és szerencsémre csaknem naprakészen hallhattam és láthattam egy jó pár koncertet, a külföldi barátaimnak köszönhetően, mivel sok koncertet rögzíthettek és ezek a „kalóz kazetták” hozzám is eljutottak. A mai napig féltve őrzöm őket. Már most, 6 év elteltével óriási élmény egyikbe-másikba belenézni. Arról nem is beszélve, hogy jól látható és hallható a zenekar fejlődése...

1995-ben nem csak az Alphaville koncertjei foglalkoztattak, hanem a saját zenekarom útjának egyengetése is. 1994 augusztusában a testvérem „leszerelő” bulijában alapítottuk meg a *Rain or Shine* nevezetű projektet két jó cimborámmal. Azon az estén rengetegszer meghallgattuk az új, „bolondok” című AV maxit, és akkora hatással volt ránk a *seven seals* változata, hogy előkerültek a dobgitárok és mi magunk is előadtuk, mindenki legnagyobb örömeire. Hajnalra olyan hangulat kerekedett (persze az elfogyasztott italnak is köszönhetően) hogy rá kellett jönnünk, ez több mint alkalmi zenélés: folytatni kell! Még azon a hajnalon született egy nótá, szintén a „bolondok” hatására, melynek „tánc” lett a címe és ez a dal lett a következő év januárjában felvett demónk nyitó száma is. Amire az anyagot felvettük, csak ketten maradtunk, de mindent összevetve nagyszerű hangulatban zajlottak a felvételek a saját kis házi stúdióinkban, melyet egy barátunk szobájában rendeztünk be. Az anyag az „egy pillantás” címet kapta, stílusában pedig maradtunk az unplugged-nál. Még ugyan ebben az évben vettem egy Roland szintetizátort, egy barátomtól pedig kértem egy Yamahát, így bővültek a lehetőségeink. Gőz erővel dolgoztunk a következő anyagunkon, melyet 1996 januárjában el is kezdtünk rögzíteni. A felvételeket áprilisban fejeztük be, de folyamatosan dolgoztunk újabb dalokon is. Az új zenéhez új nevet is választottunk: Afterland lett a nevünk. A húzósebb, rockosabb nótákat Totyó hozta, én meg a többi. Az alphavilles behatások azért nem maradtak el, gondolok a „gyönyörök kertje” című nótára, amely egyértelmű utalás volt a „táncolj velem” című alpha slágerre. Tovább nem is taglalnám...

1996-ban igazán fontos dolgok történtek az Alpha háztáján. Március második nagy napja marad életemnek: ekkor láttam és hallottam először élőben az Alphaville-t. Ehhez egészen Freibergig kellett mennünk a Heltai barátaimmal. Óriási élmény volt az utazás és maga a koncert is. Fantasztikus volt az intró, a show kezdete, Marian óriási volt azon az estén. Mondhatnám azt is, hihetetlen volt, hogy ott álltam és részese voltam ennek a koncertnek. Emlékszem, a koncert után magunkba roskadva ültünk az autóban, kóláinkat kortyolgatva. Akkor talán fel sem fogtuk, milyen nagy esemény részesei voltunk. Kettő dal mindenképp emlékezetes marad, hiszen ezen a bulin játszották először a „wish you were dead”-et (később: wishful thinking) és harmadik ráadásként a „if the audience was listening”-et. Döbbenetes volt. A koncert után némi sorbaállás és várakozás után sikerült bejutni a színpad mögé, ahol beszélhettünk Mariannal és Bernhard-dal, sőt közös fotókat is készíthettünk.

1996 nyarán megszűnt a Moonoffice, ezzel együtt a Moonpaper és a Moonletter is, viszont létrejött a Moonbase az interneten, egy website (www.hansanet.de/alphaville) amelyen keresztül tájékoztatták a rajongókat a zenekarral kapcsolatos dolgokról. Akkor ez úgy tűnt, mintha a Holdra mentek volna, hiszen az Internet akkor még igencsak gyerekcipőben járt, aztán persze óriási fejlődésnek indult.

A legnagyobb döbbenet mégis ezután következett: 12 év után Ricky kiszállt az Alphaville-ből. Hihetetlen volt, mintha elveszítettem volna egy barátomat. Egyébként várható volt ez a lépés, ha így visszagondolok. De örültem, hogy a „salvation” dalait még együtt írták meg, jöllehet a felvételeken már Ricky nem vett részt. Ha jól emlékszem Marian szavaira, valami olyasmit mondott, hogy nem igazán értett egyet a „back to the roots” elgondolással. 1996 decemberében volt egy fanparti Berlinben utána unplugged koncerttel, ezen volt együtt utoljára a nagy hármas. (Erről a partiról kaptam videofelvételt is, nagyszerű a hangulata, ráadásul az új album dalaiból is lehetett részleteket hallani.) Az egyik olasz barátom küldött néhány fényképet, melyen még mind a hárman rajta voltak. Amikor megláttam a képeket, valami különös véletlen folytán megéreztem, hogy akkor voltak ott hárman utoljára. Bejött. Barátságban váltak el.

1997 januárjában az egyik olasz alfás barátom igazán meglepett, hisz küldött nekem egy másolatot Marian második szóló albumáról, amely még '96 decemberében jelent meg. Nem lehetett hozzájutni egykönnyen a „united” albumhoz, ő is a fanparti kapcsán vette meg Berlinben.

1997 nyarán tudatosan hallgattam bele a Vasárnapi koktélokba, hiszen várható volt már az új maxi, és ez be is jött, mert az egyik júniusi adás a „wishful thinking”-gel kezdődött. Érdekes volt, mert a koncert verziót jól ismertem, a kislemez verzió pedig igencsak furára sikeredett (köszönhető az új producernek, ráadásul nem is az albumról lett kimásolva, hanem egy teljesen más remixet hoztak ki) Ezek után az album verzió pedig egyenesen brutálisnak hatott.

Miután szeptemberben megjelent az új album, a hónap végén a zenekar Friderikusz egyik műsorának vendége volt, ahol a „forever young” klasszikussal szerepeltek. Nem értettem, hogy az új dalt miért nem nyomták le, pedig azt is felvették - tudtuk meg később Mariantól, aki maga is értetlenül állt a dolog előtt. No mindegy, hiszen bőségesen kárpótoltak bennünket november 13-án a Petőfi Csarnokban, ahol egy nagyszerű koncertet adott az Alphaville. A koncertet a „flame” című dallal promotálták a rádiókban. Mégsem lett igazi siker a dal (pedig lehetett volna) mert a lemeztársaság csak néhány százat adott ki a maxiból promociós célokra - tudtuk meg később, amikor az együttes felbontotta szerződését a WEA-val (vagy fordítva - nem tudom).

A koncert persze óriási élmény volt. Az első és az új album dalai közül játszottak, de már rögtön az intő és a kezdő szám („soul messiah”) nagyon eltalált. Összességében az új dalok azért nem ütöttek akkorát, mint ahogy azt vártam volna, a régi daloknál viszont óriási volt a tombolás. És persze mi sem értük be egy ráadással, utoljára eljátszották még az „if the audience was listening”-et. Ákos meg is jegyezte, ezt bizony hármunkon kívül nem nagyon hallhatta még senki, hisz a dal ősbemutatójának történelmi tanúi voltunk Freibergben. A mai napig nagyon szeretem ezt a számot. A buli után - bár megvolt a lehetőségem - nem mentem be a színpalak mögé Marianékhoz. Furcsának találtam, hogy a zenekar nem fogadta a rajongókat a koncert után - ami szokásuk volt egyébként - a rajongók legnagyobb bánatára. Sokakat a biztonsági szolgáltatnak kellett kituszkolniuk a teremből. Az utolsó percre reménykedtek. (Itt jegyzem meg, a biztonsági szolgálat rettenetesen arrogáns és lekezelő volt. Hasonlót Freibergben is tapasztaltunk, sokkal nehezebben viselték a rohamot, mint maga a zenekar.)

Volt még egy poén a koncert előtt. Ahogy Ákossal morfondíroztunk, vajon melyik is lesz a nyitó nóta (én persze ezt is eltaláltam) belém botlott egy lány, és hatalmas ujjongásba kezdett, annyira örült nekem. Nekem meg fogalmam sem volt ki is az illető. A neszre felfigyelve jött oda hozzánk a menyasszonyon, és kiderült hogy az ő évfolyamtársa a főiskolán, csak emlékezett rám, amikor bent voltam náluk valamelyik vizsgájuk kapcsán. Már kezdtem magam kellemetlenül érezni, amiért nem ismertem meg...

1998-ban kettő igazán fontos dolog történt, amellelt hogy adtak jó néhány koncertet. Az egyik: útjára indult a zenekar immáron hivatalos honlapja (www.alphaville.de) a másik pedig, előkészítették a „dreamscapes” antológiát, melyet az interneten keresztül lehetett csak megvenni 1999 januárjától. Ákosék is csak hosszú utánajárások után kaptak egy példányt a 8 cd-ből és egy nagyszerű füzetből álló dobozból. Valamikor márciusban érkezett meg a csomag, nekem meg be kellett érnem az írott cd másolatokkal. Akkor nem volt rá pénzem, hogy megvegyem (elég drága multság volt) utána pedig már lekéstem a második kiadásról is. No mindegy. (Azért a „flame” amerikai kiadását szerencsére sikerült még megszereznem.) Napokig, aztán hetekig elvoltam a 8 lemezzel, talán még a mai napig is akad olyan dal, amelyet nem sikerült úgy igazán kivesézni. Nem fűznék kommentárt az anyaghoz, hisz az még oldalakba telne. Annyit még azért had jegyezzek meg: 15 év alatt 6 albumot készített az AV (a két szólólemezt nem számolva) most pedig kijöttek egyszerre 8 lemezzel. Érdekesnek találtam.

1999 a *Dreamscapes Tour* jegyében telt. Szinte bejárták az egész világot. És azért akadt még meglepi erre az évre is. Miután Amerikában újra kiadták a „salvation”-t, kihozták kislemezen a „soul messiah” című dalt, amelyet Ákosék vettek meg nekem a győri koncert kapcsán. Igen, november 27-én ismét koncertet adtak Magyarországon, és ezúttal Győrben, amely egyébként kimaradt az életemből. Hogy miért, azt inkább most hagyjuk, de azt hiszen sosem fogom ezt megbocsátani magamnak.

2000-ben pedig jött a nagyszerű „stark naked and absolutely live” koncert lemez. Egy régi álomom jutott eszembe, amikor meghallottam a lemez címét: valamikor régen megálmodtam egy AV dalt, amelynek „naked” volt a címe. Nos legalább ennyi megvalósult belőle...

(vége)

va.fe. 2001.

LIDO – BUDAPEST 2002. 04. 06.

Akik úgy gondolták, hogy majd a 80-as évek sztáregyüttesét láthatják és hallhatják a pesti koncerten, azoknak valószínű csalódniuk kellett, hiszen napjaink Alphaville-je adott egy nagyszerű klub koncertet a Lidóban, azon a meglehetősen hideg áprilisi estén. Persze egy kis szépséghibája volt a dolognak, hiszen Marian az előző esti szlovákiai koncerten egy kis balesetet szenvedett, így gipszelt lábával, kénytelen volt színpadi mozgását minimálisra csökkenteni. (Persze Bernhard most sem vesz részt a turnén, de ez azt hiszem megbocsátható neki, főleg, ha az új av albumon dolgozik.)

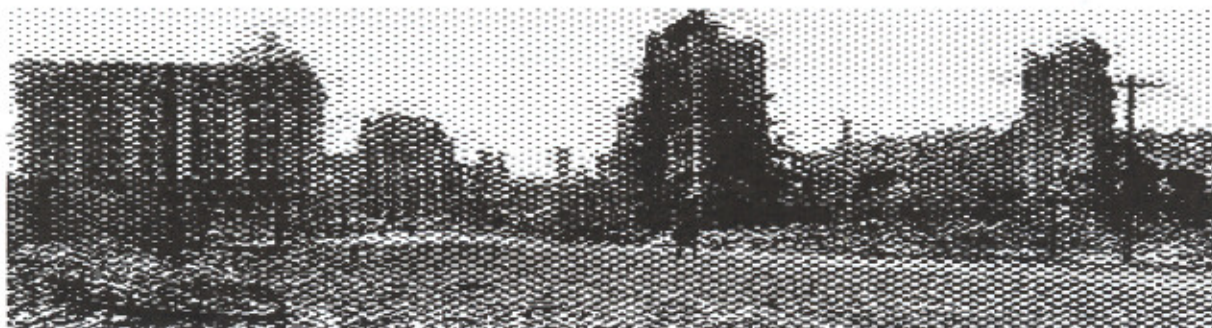
A turné, illetve a koncert, a mottójából adódóan (Miracle Healing Tour 2002) a Dreamscapes 9, vagyis az internetes album dalaira épült, így aki ezeket a dalokat nem ismerte, azok valószínű nagyon meglepődtek. (*miracle healing, new light, shadows she said, upside down, those wonderful things*, és ráadásként a gyönyörű *first monday*) illetve még egy dal elhangzott, amely számomra is ismeretlen volt, bár állítólag ez is letölthető volt, ám mégsem lett a web album része (*girl from pachacamac*)

A koncert másik felét a már klasszikussá vált dalok alkották, s amelyek ismerősek lehettek a korábbi koncertekről (*elevator, big in japan, forever young, sounds like a melody, jerusalem, victory of love, monkey in the moon, wishful thinking, guardian angel*). Mindez immáron már tökéletes megszólalásban. Marian nagyszerűen énekelt, egyetlen kis hibát ejtett, a *forever young*-nál elfelejtett belépni (pedig elénekelt már több százszor). Aztán Martin segítségével visszatért valahogy az első versszakba. Még egy dalt eljátszottak, ám ez nem tartozik igazán egyik részhez sem, mégis nagyszerűen illett a többihez: a *carry your flag*, az egyik kedvenc dalom az együttestől, és ez eredetileg csak a Dreamscapes 6 lemezen hallható, Óriási volt.

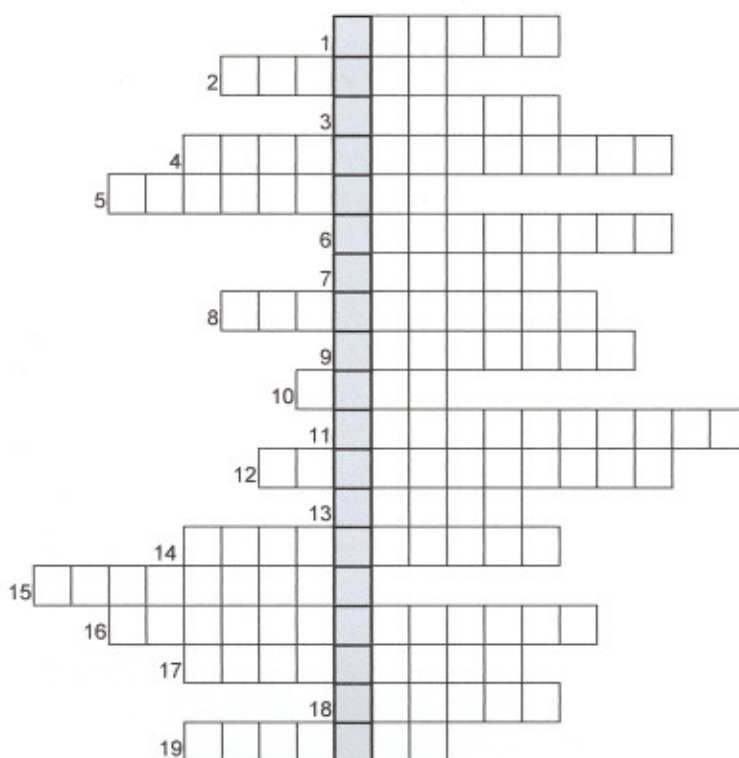
Az egész bulinak nagyszerű volt az atmoszférája, köszönhető ez persze a klub helységnek is, és itt kell megemlítenem a remek díszletet, amely a színpad két oldalán belógatott fehér függöny csíkokból állt, s amelyre minden dal alatt különböző, válogatott képeket vetítettek, (de például a *big in japan* alatt számsorok futottak a kivetítőn.) Igazán egyedinek találtam.

Sajnos, csak egy ráadást adtak, de az felért mindennel, hiszen az elmúlt év talán legszebb dalát választották búcsúzóul, ami nem volt más, mint a *first monday*, a web albumról. És persze a sérülésének köszönhetően, Marian a buli után gyorsan elhúzott, így a személyes találkozó most elmaradt.

2002-04-29 va.fe.

MIDDLE OF THE RIDDLE

1. ÁLMAINK VÁROSA 2. KÉT LEMEZT IS BEZÁR 3. MÁSODIK SZÓLÓ 4. FLIPSIDE 1985-BEN 5. FLIPSIDE 1989-BEN 6. ILYEN A MI APUCINK 7. HIGHRISE SECTOR 1-4 8. EGY KURVA JÓ ALBUM 9. GOLD CIVILBEN 10. ILYEN ALBUM A STARK NAKED 11. FRANCIA NYELVŰ DALUK 12. 9 VAN BELŐLE 13. ALAPÍTÓTAG VOLT 14. WE ARE WHAT WE ARE 15. BACK TO THE ROOTS 16. ELSŐ SZÓLÓ 17. A HIPPI 18. DÉLUTÁNONKÉNT ITT TANYÁZUNK 19. A HOLDLÁNY TESTVÉRE